

FREIDA McFADDEN HYVÄ DEBBIE

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *Dear Debbie*

Copyright © 2026 by Freida McFadden.

Published by agreement with Licht & Burr Agency,

Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

ISBN 978-951-1-51780-1

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Äidilleni,
joka rakastaa hyviä kostotarinoita yli kaiken*

HYVÄ DEBBIE -PALSTAN LUONNOSKANSIESTA

Hyvä Debbie,

sanot aina mahtavassa kolumnissasi, että aamiainen on päivän tärkein ateria, ja minä uskon sen! Mutta ehtiikö perheeni istua koskaan pöydän ääreen syömään aamupalaa? Ei koskaan.

Sama sirkus alkaa joka aamu. Lapseni etsivät kadonneita kenkiään tai yön aikana hävinneitä koulutehtäviään, ja mieheni on hukannut avaimensa tai lukulasinsa. Kukaan ei viitsi istahtaa keittiön pöytään edes viideksi minuutiksi nauttimaan maukasta aamiaista, jonka valmistamiseen olen uhrannut viisitoista minuuttia.

Olen kokeillut kaikkea mahdollista: pikaruokia, valmisaterioita, lahjontaa (älä kysy!) – mutta teinpä mitä tahansa, perheeni poistuu kotoa aina tyhjin vatsoin.

Miten ihmeessä saisin perheenjäseneni istumaan viideksi minuutiksi pöytään, jotta he voisivat nauttia ravitsevan aamiaisen ennen kuin ryntäävät hyvästelemättä ulos ovesta? Auta minua, Debbie!

Hinghamissa hiukoo

Hyvä Hinghamissa hiukoo,

aamiainen on tosiaan päivän tärkein ateria. Siitä saa energiaa ja se kohottaa vireystasoa. Jos ihminen jää ilman terveellistä aamiaista, hän on uupunut koko päivän. Ravitseva aamiainen auttaa lapsia ja nuoria keskittymään koulussa ja parantaa heidän muistiaan.

Jos perheenjäsenesi eivät halua nauttia yhteistä aamiaista, yritä selvittää, millaiset ruoat voisivat houkutella heidät aamuisin pöytään ylimääräisen vartin ajaksi. Jotkut pitävät muroista, toiset letuista, kolmannet haluavat ehkä täyden aamiaisen kananmunineen, pekoneineen ja täysjyväpaahtoleipineen. Ota selvää, mistä perheenjäsenesi pitävät eniten, ja tarjoa heille heidän lempiruokiaan!

Ja jos sekään ei auta, suosittelen, että asennat riippulukon talosi etu- ja takaoveen. Lukitse molemmat ovet aamulla sisäpuolelta ja pidä avain taskussasi. Ilmoita, että kukaan ei saa poistua talosta ennen kuin kaikki ovat nauttineet terveellisen aamiaisen. Jos perheenjäsenesi epäröivät, uhkaa nielaista avain, elleivät he istu pöytään. Se tehoaa varmasti.

Jos noudatat neuvojani, perheesi nauttii pian upeita aamiaisia päivittäin!

Debbie

2

DEBBIE

En saa puhua tyttärelleni Lexille aamuisin.

Lexi esitti tämän määräyksen lukion alussa, ja sääntö on edelleen tiukasti voimassa, vaikka hän on jo abiluokalla. Aluksi Lexi ilmoitti inhoavansa sitä, että uskalsin kysyä hänen kuulumisiaan heti ensimmäiseksi aamulla, eikä hän kerta kaikkiaan halunnut rupertella heti herättyään, *herranjumala*.

Niinpä Lexi ilmoitti ensimmäisen lukiovuotensa puolivälissä virallisesti, ettei minulla ollut enää oikeutta puhutella häntä varhain aamulla. Jos yritän kommunikoida hänen kanssaan millään tavalla – sanallisesti tai sanattomasti – hän tiuskaisee heti: ”Muis-tatko, mitä olen sinulle sanonut?” Tai pahimmassa tapauksessa hän heittää minuun *sen katseen*.

Tiedätte varmasti, millaista katsetta tarkoitan. Ainakin, jos teillä on teini-ikäisiä lapsia.

Siispä vaikenen kuin muuri, kun Lexi marssii keskiviikko-aamuna keittiöön. Keskityn vain rouskuttamaan murojani, joihin on lisätty kuitua. (Nyt nelikymppisenä ostan automaattises-ti kaiken, missä on runsaasti kuitua.) Lexille on helppoa muistaa olla puhumatta, koska hänen korvillaan on jättimäiset kuulok-keet. Hänellä on ne aina päässään. On hyvin mahdollista, että ne ovat jo sulautuneet kiinni hänen ohimoluihinsa.

Lexin hiukset ovat sotkuisella poninhännällä, joka näyttää siltä kuin hän olisi sitonut sen viime yönä tai jo monta päivää sitten, eikä ole viitsinyt korjata sitä. Hän on pukeutunut ylisuureen yöpuvun näköiseen huppariin ja ruudulliset pyjamahousut vain vahvistavat vaikutelmaa. Koulussa ei ole tänään pyjamapäivää tai mitään vastaavaa, kyse on vain nykynuorten pukeutumistyylistä. Mielestäni se näyttää mauttomalta, mutta toisaalta olen myös kauteellinen. Voisinpa itsekkin viettää koko päivän pyjamahousuissa.

Kahdesta lapsestani Lexi näyttää eniten minulta – mikä on hänestä varmasti kauhean noloa. Hänen kasvojensa luut ovat hienopiirteiset ja lainehtivat hiukset ovat saman sävyiset kuin minulla. Koulutyöt sujuvat häneltä yhtä helposti kuin minultakin aikoinaan, minkä takia hänen lukujärjestyksessään on tänä vuonna neljä yliopistotasoista kurssia ja yksi lukuteorian kurssi. Yliopistotasaisen laskentakurssin hän suoritti jo viime vuonna.

Hän saattaa olla niin fiksu, että siitä on hänelle enemmän haittaa kuin hyötyä. Sekin on meille yhteistä.

Lexi hädin tuskin vilkaisee minua rynnistäessään suoraa päätä jääkaapille. Hän kuitenkin silmäisee ivallisesti säilykepurkkeja, jotka olen pinonnut keittiötasolle ruokakeräystä varten. Kaikki, mitä teen, on hänen mielestään noloa ja ärsyttävää. Pahin ja anteeksiantamattomin rikokseni oli kuitenkin se, että annoin hänelle nimeksi Alexa. Voin puolustautua sanomalla, että enhän minä voinut tietää samannimisestä virtuaaliavustajasta, jota ei ollut vielä silloin edes keksitty.

Lexi vilkaisee olkansa yli ja katsoo minua uudestaan. Hän haluaa halusta sanoa jotain, mutta se rikkoisi vaitiololupauksen. Sisäinen kamppailu paistaa hänen silmistään.

Lopulta onnistun murtamaan hänen puolustuksensa. Syynä on huulipuna, sillä en koskaan käytä huulipunaa.

”Miksi olet laittautunut, äiti?” Lexi haluaa tietää.

Nielaisen lusikallisen kuitumuroja ja taputtelen huuliani lautasliinaan. Suosin yleensä t-paitoja ja joogahousuja, joten Lexi hämmästyy nähdessään minut mekossa ja tällättynä. Föönasin jopa hiukseni sen sijaan, että olisin kietonut ne kosteina poninhännälle.

”*Home Gardening* -lehden toimittajat tulevat tänään”, muistutan tytärtäni. ”He ottavat kuvia pihastamme.”

Oli kunnia tulla valituksi lehden artikkeliin. Kahden tyttären kotiäitinä elämäni on joskus tuntunut hieman... no, sisällöttömältä. Olen ylpeä tyttäristäni, mutta olen aina halunnut olla ylpeä myös jostain ikiomasta saavutuksestani. Kuvauksiin valmistautuminen antoi hyvää lisäpotkua itsetunnolleni. Olen uurastanut ahkerasti puutarhani eteen.

Joinakin aamuina minusta on tuntunut, että ellei minulla olisi kukkiani, en jaksaisi nousta sängystä.

”En tiennytkään”, Lexi sanoo, vaikka olen maininnut asiasta jo kymmeniä kertoja. Jätän huomauttamatta, että jos minä unohtaisin jotain, jonka hän kertoi vasta eilen, hän haukkuisi minut pataluhaksi. ”No, onnea vaan.”

Se oli mukavasti sanottu. Ja tapahtui toinenkin ihme: seitsemäntoistavuotiaani *puhui minulle, vaikka on aamu*. Se tuntuu oudolta, suloiselta unelta. Uskallanko jo toivoa, että Lexin hankalat teinivuodet alkavat olla takanapäin?

”Kiitos”, sanon varovasti, haluamatta järkyttää rauhaa.

Sitten Lexi rypistää nenäänsä. ”Ethän oikeasti tuo noita purkkeja kouluun tänään, äiti? Näytät ihan joltain kassialmalta.”

Okei, ehkä vaikeat vuodet eivät ole vielä *kokonaan* takanapäin.

Ennen kuin ehdin keksiä sopivaa vastausta tyttärelleni, joka arvostelee minua ruoka-avustusten keräämisestä hädänalaisille, toinen tyttäreni Isabel ilmestyy keittiöön. Ja hyvä niin, koska Lexi ei olisi pitänyt vastauksestani.

Izzy on Hinghamin lukion toisella luokalla, kaksi vuotta alempana kuin sisarensa. Siinä missä Lexi muistuttaa minua pelottavan paljon, Izzy on tullut paljon enemmän isäänsä. Hänen hiuksensa ovat vaaleammat, ja hänellä on vilpitön hymy ja voimakas olemus. Ja huoleton luonne, kuten isälläänkin.

Toisin kuin minä ja Lexi, Izzy on aina ollut urheilullinen. Olen joskus ajatellut, että hän on siskoaan mukavampi, koska saa endorfiineja urheilusta. En keksi parempaakaan selitystä. Sama pätee itseenikin: ellen pakottaisi itseäni kuntosalille useita kertoja viikossa, murhaisin kaikki naapurini.

”Hei, äiti.” Izzy nappaa omenan kulhosta keittiön tasolta. ”Täytyy mennä. Bussi tulee ihan kohta.”

”Etkö syö aamupalaa?” vastustelen.

”Äiti, minun on *pakko mennä*.”

Elämässä ja äitiydessä – *varsinkin* teinien äitinä – on hyvä tietää, milloin kannattaa vain antaa asioiden olla. ”Okei, rakastan sinua”, huudahdan tyttärelleni. ”Haen sinut futistreenien jälkeen.”

Izzy epäröi. Hänen korkealle sidottu poninhäntänsä heiluu hieman, kun hän miettii sanojaan. Sitten hän työntää omenan hupparinsa taskuun. ”Ei tarvitse”, hän sanoo lopulta. ”Tulen bussilla kotiin.”

”Odota vähän.” Nousen niin nopeasti ylös, että murokulhoni keikahtaa ja läikyttää vähän maitoa pöydälle. Onneksi sitä ei roisku mekolleni. ”Koulubussi ei kulje enää treenien jälkeen. Voin hakea sinut.”

Izzy ei vastaa.

”Ei siitä ole yhtään vaivaa”, vakuutan yrittäen olla ajattelematta aikoja, jolloin noudin Izzyn päiväkodista ja hän juoksi minua kohti niin lujaa, että oli vähällä kaataa minut kumoon.

En tiedä, kuinka kauan Izzy olisi seissyt tuijottamassa minua

kädet taskuissa, ellei Lexi olisi kivahtanut: ”Voi Luoja, kerro hänelle jo, Iz.”

Katson tyttöjä vuorotellen. Inhoan sitä, että heillä on yhteisiä salaisuuksia, vaikka se voittaakin riitelyn.

”Mitä minun pitäisi tietää?”

Izzy pysyy vaiti.

Lexi puuskahtaa liioitellusti ja sanoo: ”Hänet potkittiin pihalle futsijoukkueesta.”

”Lexi!” Izzy sihahtaa kasvot punertuen.

”Mitä?”

Okei, tämä on naurettavaa. Izzy on pelannut jalkapalloa esi-koulusta asti. Hän voisi kikkailla vastustajia solmuun vaikka unis-saan. Miten hän on muka voinut saada potkut joukkueesta? Hän on parhaita toisen vuosikurssin pelaajia. Hitto, hän on *koko lukion* parhaita pelaajia.

”En ymmärrä”, sanon. ”Miksi sinut potkittiin joukkueesta?”

Izzy ei katso minua silmiin. ”Äiti...”

Tässä täytyy olla jokin erehdys. Muuta selitystä ei ole. ”Minä soitan valmentaja Pikelle.”

”Äiti, ei.” Izzyn silmät laajenevat pakokauhusta. ”Minun on pakko mennä nyt. Älä soita koutsille.”

”Izzy...”

”Ole kiltti, älä soita hänelle.” Izzyn silmät ovat täynnä epätoivoa. ”Lupaa, ettet soita, äiti.”

En halua, että Izzy myöhästyy bussista. En voi viedä häntä autolla, koska minun on oltava kotona kuvauksia varten. Mutta Izzy ei anna periksi ennen kuin myönnyn, joten saan lopulta sanotuksi: ”Lupaan.”

Lupaan, etten *soita* valmentajalle. Mutta en luvannut, etten menisi hänen toimistoonsa kysymään, mitä helvettiä hän on ajatellut tiputtaessaan tyttäreni joukkueesta.

Izzy vilkaisee minua vielä kerran ja ryntää ovesta. Tuo tyttö juoksee aina. Hän on *mahtava* jalkapalloilija. En tiedä, mitä hän on tehnyt joutuaakseen hyllytetyksi joukkueesta, mutta aion ottaa siitä selvää.

Suuntaan huomioni vanhempaan tyttäreeni, joka on napannut maissisäilykkeen ja lukee etikettiä happaman näköisenä, kuin ainesosat olisivat hänelle henkilökohtainen loukkaus.

”Tiedätkö *sinä*, mitä on tapahtunut?” kysyn Lexiltä.

”Voi Luoja, äiti. *Ei, en tiedä.*” Lexi murahtaa. ”Voisitko lopettaa kyselemisen? Olet kysynyt jo miljoona kertaa.”

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun olen kysynyt häneltä, mutta antaa olla. ”Etkö ole kuullut yhtään mitään?”

”*En.*” Lexi katsoo minua kiukkuisesti, mutta lisää sitten: ”Parempi, että hän lähtee joukkueesta. Valmentaja Pike on täysi pervo.”

”Pervo?”

Lexi pyöräyttää silmiään ärsyyntyneenä siitä, että hänen on väännettävä minulle kaikki rautalangasta. ”Kaverini Mira oli jalkapallojoukkueessa, ja hän sanoi, että Pike tuli aina muka ’vahingossa’ pukuhuoneeseen, kun tytöt vaihtoivat vaatteita. Hän pyysi anteeksi ja lähti heti, mutta... no, sellainen ei minun mielestäni kuulosta vahingolta.”

Hän teki *mitä*?

Aamiaismurot tarttuvat kitalakeeni, kun yritän ymmärtää kuulemaani. Izzy ei ole koskaan maininnut mitään tuollaista, mutta tunnen Lexin ystävän Miran, eikä hän ole tarinoita sepittävää tyyppiä. Voisiko se olla totta? Ja jos on, *haluanko* edes Izzyn pysyvän joukkueessa?

”Öh, voitko lopettaa, äiti?” Lexi tiuskaisee.

Nielaisen murot väkisin. ”Lopettaa minkä?”

”Rouskuttamisen”, hän sanoo.

”Rouskuttamisen?” toistan epäuskoisena.

”Pureskelet ruokaa niin kovaa. Kukaan ei rouskuta noin kovaäänisesti. Usko nyt – se on sairaan outoa. Naapuritkin varmaan kuulevat.”

Kukaan ei ole koskaan ennen arvostellut pureskeluni äänenvoimakkuutta. Olen hetken sanaton. ”Anteeksi. Yritän *pureskella hiljempaa*.”

”Se on tosi äänekkästä”, Lexi painottaa. ”Pureskelet koko ajan, ja se on *tosi* ärsyttävää.”

Valmentaja Pikea koskevat ajatukseni vaihtuvat hetkeksi akuutimpaan ongelmaan: mitä ihmettä minun ja esikoiseni suhteelle on tapahtunut? Muistan ajan, jolloin paistoin Lexille lettuja aamuisin. Panostin siihen täysillä. Sommittelin jokaiseen lettuun hymynaaman mustikoista, tai jos päivä oli erityinen, suklaalastuista. Kun Lexi näki hymynaamaletut (varsinkin suklaalastuilla koristellut), hänen silmänsä syttyivät. Hän söi ensin kaikki mustikat tai suklaalastut ja kaatoi sitten vaahterasiirappia koko pinon päälle. Parin suupalan jälkeen hän katsoi minua tahmainen suu hymyssä: *Sinä teet maailman parhaita lettuja, äiti!*

Nielaisen uuden murolusikallisen mieltien, voisinko keksiä meille jotain yhteistä tekemistä. Ehkä voisimme lähteä shoppailemaan? Lexi on rakastanut shoppailua pienestä pitäen, ja vaatteet ovat hänelle yhä kaikki kaikessa. Meidän voi tosin olla vaikeaa löytää hänen makuaan vastaavia vaatteita.

Ehkä voin viedä hänet pyjamakauppaan. Onko sellaisia edes olemassa? Jos ei, sellainen pitäisi perustaa. Miljoonan dollarin idea.

Ulkoa kuuluu niin kova tööttäys, että me molemmat säpsähdämme. Minä en saa tytärtäni enää hymyilemään, mutta auton äänitorvi onnistuu siinä. Tööttäilijä on Lexin poikaystävä Zane, joka täytti äskettäin kahdeksantoista, sai ajokortin ja kyyditsee nyt tyttärenti päivistä kouluun.

Zane ei kuitenkaan koskaan astu sisälle asti. Hän vain tööttää niin kovaa, että se kuuluu varmasti naapurikaupunkiin asti. Ja voittoa ehkä jopa rouskutuksestani lähtevän äänen.

”Täytyy mennä”, Lexi hihkaisee.

Tyttäreni nappaa reppunsa, joka on niin raskas, että hän joutuu kävelemään selkä hieman kyyryssä. Hän avaa suunsa kuin aikoiisi hyvästellä minut, kunnes muistaa vaitiololupauksensa ja singahtaa sitten ovesta sanaakaan sanomatta.

Olen syönyt vasta puolet muroistani, mutta ruokahaluni on joka tapauksessa mennyt. Seuraan Lexin reittiä ulko-ovelle tietäen, ettei hän vaivautunut lukitsemaan sitä lähtiessään. Miksi lukitsisikaan – minähän teen sen aina hänen puolestaan.

Teen kaikkeni perheeni vuoksi. Aina.

Kurkistan ikkunasta kuhmuraista punaista Kiaa, joka kaasuttaa tiehensä pihatieltäni. Aina tuon auton nähdessäni ajattelen, että Zanen pitäisi ajaa se suoraa päätä kaupungin kaatopaikalle ja jättää sinne. En ole kovin innoissani siitä, että vanhin lapseni kulkee kouluun moisella romulla, mutta minun on pakko myöntää, ettei minulla ole paljon sananvaltaa siinä asiassa.

Romua ajavaa poikaa koskevat ajatukseni ovat sitäkin kielteisiä.

Näen Zanen vilaukselta, kun hän kääntää auton ajotielle. Hänen hiuksensa ovat pitkät ja pörröiset, ja hän on laiha kuin tikku, vaikka ahmii aina meillä käydessään ruokaa kuin hengenhädässä. Jos puolet jääkaapin sisällöstä on syöty, se tarkoittaa, että Zane on käynyt kylässä. Etenkin, jos jääkaapin ovi on hieman raollaan ja vessanpytyn kansi on jätetty ylös. Puhumattakaan siitä, että hän melko varmasti vapettaa. En ole edes täysin varma, mitä vapettaminen tarkoittaa, mutta tiedän ainakin sen, etten haluaisi tyttäreni seurustelevan sellaista harrastavan pojan kanssa. Ei sillä, että minulla olisi valinnanvaraa.

Kaikkein eniten inhoan kuitenkin sitä, miten Zane katsoo Lexiä. Hänen ilmeessään on jotain, joka saa minut levottomaksi. Olen nähnyt sen katseen ennenkin. Se on muisto, jota en saa katoamaan mielestäni.

Lexi ja Zane ovat seurustelleet nelisen kuukautta, ja minä olin suonut sen loppuvan jo kolme ja puoli kuukautta sitten.

En voi kuitenkaan kieltää Lexiä seurustelemasta Zanen kanssa. Tyttäreni on seitsemäntoista, eikä kiellosta seuraisi mitään hyvää. Jos kieltäisin häntä tapaamasta poikaystäväänsä, se vain yllyttäisi häntä. Ei – fiksuinta on vain odottaa, että tämä vaihe menee ohi itsestään. Lexi on fiksu tyttö ja viisastuu vielä. Jossain vaiheessa Zanen on häivyttävä hänen elämästään.

Ja jos niin ei käy, aion suojella tyttäriäni. Kumpaakin tytärtäni. Pitivätpä he siitä tai eivät.

Olen juuri palaamassa keittiöön, kun pysähdyn huomattessani liikettä ikkunan takana. Se on naapurini Brett Carlson, joka kävelee tonttejamme erottavalla pihatiellä. Oikeastaan hän ei kävele, vaan *marssii* suoraan kohti ulko-oveamme. Hetken kuluttua hän alkaa takoa sitä.

Päiväni on saamassa mielenkiintoisen käänteen.

Seison vain parin metrin päässä ovesta, mutta en avaa sitä heti. Annan Brettille mahdollisuuden soittaa ovikelloa. Monta kertaa. Kuten arvasinkin, pian hän alkaa takoa ovea.

”Avaa!” Brett huutaa hakatessaan ovea nyrkillään. ”Hetimitä paikalla!” Melkoista ylireagointia.

Brett Carlson muutti naapuriimme noin vuosi sitten. Tunnen useimmat naapurini aika hyvin, mutta Brettistä en tiedä juuri mitään. Tiedän vain sen, että hän työskentelee rahoitusallalla, ajaa urheiluautoaan aivan liian lujaa ja huudattaa musiikkia kotitoimitossaan työaikoina niin kovaa, että koko naapurusto kuulee. Mutta hän onnistuu aina hiljentämään musiikin juuri ennen kuin meluvalituksen saaneet poliisit saapuvat.

Odotan vielä jonkin aikaa ennen kuin avaan oven. Sitä ennen nappaan eteisen kaapista pienen mattoveitsen ja sujautan sen mekkoni pikkutaskuun. Varmuuden vuoksi.

Brett seisoo kuistilla kädet nyrkissä ja kasvot tummanpunaisina. Hän mulkoilee minua uhkaavasti, ja minä puristan oikealla kädelläni mattoveistä taskussani.

”Hyvää huomenta, Brett!” sanon pirteästi. ”Miten voin auttaa?”

”Tiedän, mitä sinä teit”, hän sihisee minulle. ”Tiedän, mitä teit, Debbie! Ja saat maksaa siitä!”

Räpyttelen silmiäni. ”En tiedä, mistä puhut. Mitä minä olen muka tehnyt?”

”Tiedän, että se olit sinä!” Brettin kaulasuonet pullottavat. ”Luuletko, etten tajua mitään? Kaikkien niiden meluvalitusten jälkeen?”

”Ihan totta, Brett”, sanon. ”En tiedä, mitä tarkoitat.”

”Sulaketauluni”, hän tarkentaa. ”Menit kellariini ja katkaisit virran työhuoneestani. Koko huoneeseen ei tule sähköä. Sen korjaaminen maksaa minulle tuhansia dollareita!”

Ristin kädet rinnalleni. ”Hyvänen aika sentään!”

”*Hyvänen aika sentään*”, Brett toistaa ivallisesti. ”Puhut paskaa. Inhoat sitä, kun soitan musiikkia kotonani, joten katkaisit minulta sähköt.” Hän siristää silmiään. ”Tiedän, että se olit sinä. Ja saat vielä maksaa teostasi, tavalla tai toisella.”

Brett näyttää haluavan tunkeutua sisään jatkamaan keskustelua. Tukan hänen tiensä valmiina vetämään mattoveitsen esiin. Se ei kuitenkaan ole tarpeen. Brett vain louskuttaa leukojaan.

”Olen *tosi* pahoillani siitä, mitä sulaketaulullesi tapahtui, Brett.” Kurtistan kulmiani. ”Mutta vannon, etten se ollut minä. Hyvä kun tiedän, miten omani toimii! Sähköjutut ovat minulle täysi mysteeri. Kysy vaikka Cooperilta. Hän käy aina kytkemässä sähköt, kun meiltä palaa sulake.”

Brett mulkoilee minua yhä epäuskoisena. ”Tiedän, että se olit sinä.”

”Onko sinulla todisteita?”

”Todisteita?”

Hymyilen kohteliaasti. ”Yksinkertainen kysymys, Brett.”

”En tarvitse todisteita”, hän kivahtaa. ”Tiedän, että se olit sinä.”

Naurahdan, mikä saa hänet kiivastumaan kahta kauheammin. ”Tämä on ihan naurettavaa. Miten minä muka edes pääsisin kellariksi?”

Brett jää pohtimaan kysymystäni hetkeksi. ”Pidän vara-avainta piilossa takapihan lyhdyn alla. Ilmeisesti löysit sen sieltä.”

On totta, että jotkut hyväuskoiset ihmiset piilottavat vara-avaimensa aivan liian helppoihin paikkoihin: kiven, kukkaruukun tai jopa kynnyksen alle. Murtovarkaille voisi yhtä hyvin lähettää henkilökohtaisen kutsun. Kun käymme kylässä ystävien luona, Cooper ja minä leikimme pikku leikkiä: ennen kuin menemme etuovelle, minun on arvattava, mihin avain on kätkeyty. Se saa Cooperin aina nauramaan. Kun kävimme äskettäin illastamassa erään hänen työkaverinsa luona, arvasin, että vara-avain oli kätkeyty oven viereisen puutarhatontun alle. Ja kas kummaa, siellähän se olikin. Minulla on hyvä näppituntuma tällaisiin juttuihin.

”Väität siis”, aloitan, ”että löysin takapihalle piilottamasi avaimen, murtauduin taloosi keskellä yötä ja onnistuin jotenkin vääntämään virrat sulaketaulustasi? Olen ihan tavallinen kotirouva, Brett. Uskotko tosissasi, että tekisin jotain sellaista?”

Brettin kasvoilla häivähtää epävarmuus ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun hän ilmestyi ovelle.

”Kuule”, sanon, ”jotkut teinit sen varmaan tekivät. Näin eilen illalla muutaman aika epäilyttävän näköisen pojan kadulla. En ihmettelisi, jos he olisivat saaneet päähänsä aiheuttaa vähän hämminkiä.”

Eikä se ole varsinainen valhe. Zane pyörii täällä jatkuvasti, ja hän näyttää niin epäilyttävältä kuin voi olla.

”Uskon silti, että se olit sinä.” Brett tuijottaa minua kuistilta, mutta hänen äänensä ei ole enää aivan yhtä itsevarma kuin aiemmin. ”Minulla ei ehkä ole todisteita, mutta asennan talooni kamerat heti, kun saan vian korjattua.”

”Loistavaa!” liverrän. ”Turvakamera on erinomainen idea.”

Brett näyttää siltä kuin voisi kuristaa minut paljain käsin.

Melkein tartun taas mattoveitseen, mutta hillitsen itseni. Sen sijaan hymyilen naapurilleni.

”Toivon tosissani, että saat kiinni sen huligaanin, joka teki sinulle kiusaa”, sanon.

”Niin varmaan”, Brett mutisee. ”Ihan varmasti toivot.”

Sen sanottuaan hän kääntyy kannoillaan ja marssii kuistin portaat alas vilkuillen minua tuimasti olkansa yli.

Puhelimeni pirisee keittiössä.

Vaikka sätin lapsiani usein siitä, että he tuijottavat puhelimiaan ruokapöydässä, en voi väittää olevani paljon heitä parempi. Itse asiassa puhelimeni lojuu tälläkin hetkellä keittiön pöydällä murekulhon vieressä. Ensin oletan soittajan olevan lehden toimittaja, joka haluaa antaa viime hetken ohjeita kuvauksia varten. Mutta palatessani keittiöön huomaan, että näytöllä vilkkuu Garrett Meersin nimi.

Hän on pomoni.

Vaikka kutsunkin itseäni joskus kotiäidiksi, oikeasti minulla on osa-aikainen työ *Hingham Householdissa*, paikallisessa perhelehdessä. Kirjoitan siihen Hyvä Debbie -nimistä kolumnia. Se muistuttaa kuuluisaa Hyvä Abby -vinkkipalstaa, mutta koska kirjoittaja olen minä, palstan nimi on Hyvä Debbie. Eikö olekin loogista? Hinghamilaiset lähettävät lehteen kysymyksiä toivoen saavansa nauttia viisauteni hedelmistä, ja minä vastaan heille parhaani mukaan.

Ihmiset sanovat usein rakastavansa kolumniani, ja vaikka palkka ei ole kummoinen, pidän työstäni. Kun aloin opiskella tietojenkäsittelytiedettä MIT:ssä lähes kolmekymmentä vuotta sitten, en olisi ikinä uskonut, että päätyisin joskus paikallislehteen

vinkkipalstan laatijaksi. Lukion tietojenkäsittelytieteen opettajani sanoi, että minusta tulisi seuraava Bill Gates.

On sanomattakin selvää, etten ole seuraava Bill Gates. En sinne päinkään. Totta puhuen lopetin korkeakouluopintoni jo toisen opintovuoden keväällä.

Silti koodailen yhä huvikseni. Olen jopa tehnyt muutaman älypuhelinsovelluksen, mutta niitä käyttävät vain perheenjäseneni. Ylpein olen Findly-nimisestä sovelluksesta, jonka avulla ystävien ja perheenjäsenten sijaintia voi seurata hyvin tarkasti. Olen asentanut sovelluksen Izzyn ja Lexin puhelimiin, ja sen lisäksi, että tiedän missä he kulloinkin menevät, voin nähdä myös heidän aiemmat sijaintinsa. Lapseni ovat turvassa, kun tiedän, missä he liikkuvat.

Myös mieheni puhelimessa on sama sovellus, josta seuraan hänen sijaintitietojaan. Hänen luvallaan, tietenkin.

Puhelimeni soi yhä. Nappaan sen pöydältä ja pyyhkäisen näyttöä vastatakseni. Valokuvaajien saapumiseen on vielä tunti aikaa, eikä Garrett halua koskaan jutella pitkään. Pomoni on ”kiireinen mies”, kuten hänellä on tapana sanoa.

”Hei, Debbie”, Garrett sanoo. ”Hyvä, että sain sinut kiinni.”

”Okei.” Käyn taas istumaan. Garrett alkoi päätoimittaa lehteä pari vuotta sitten, eikä hän ole lempi-ihmisiäni. Yritän välttää häntä niin paljon kuin mahdollista.

”Itse asiassa”, Garrett sanoo, ”voisitko tulla käymään toimistolla tänään?”

Kurtistan kulmiani epätavalliselle pyynnölle. Yleensä lähetän tekstit pomolleni sähköpostilla, ja palkka maksetaan suoraan tililleni. ”Tänäänkö? Mihin aikaan?”

”Mahdollisimman pian.”

Paha aavistus muljahtaa vatsassani. Olen jo valmiiksi hermona valokuvausession takia, enkä kaipaa kaiken lisäksi yllätyspalaveria

pomoni kanssa. ”Totta kai. Tulen käymään iltapäivällä. Nähdään silloin.”

”Sopii hyvin, Debbie. Nähdään.”

Garrett lopettaa puhelun ennen kuin ehdin udella enempää. Mitä ihmettä *tu*o tarkoitti?

Epämiellyttävä tunne ei katoa vatsastani. Olen vähällä lähteä ottamaan asiasta selvää heti paikalla, mutta se ei käy päinsä. Valokuvaajat ovat kohta täällä, ja sen jälkeen minulla on vielä lukupiirin tapaaminen naapuruston naisten kanssa. Jos jätän lukupiirin väliin, saan kuulla siitä maailman tappiin asti.

Tuijotan puhelintani. Pitäisiköhän minun soittaa Garrettille kuullakseni lisätietoja? Olen jo vähällä tehdä sen, mutta samalla hetkellä Cooper harhailee keittiöön. Hän saapuu aina viimeisenä alakertaan, koska hänen on oltava tilitoimistolla vasta yhdeksältä, mikä on mukava juttu hänen kannaltaan. Hän nukkuu mielellään pitkään, ja minustakin on mukavaa viettää aamulla harvinaisen rauhallinen hetki aviomieheni kanssa.

Cooperilla on valkoinen kauluspaita, jossa on vaaleansinisiä raitoja, ja hänen kaulassaan roikkuu höllästi harmaa solmio. Hän on ajanut partansa äskettäin, ja sileään leukaan on tarttunut haavan päälle pieni pala vessapaperia. Haistan mintuntuoksuisen partaveden. Mieheni hymyilee minulle suorat, tasaiset ja melkein valkoiset hampaat loistaen.

Nousen ja nappaan vettyneet muroni pöydältä. Jos ne maisuivat joskus hyviltä, siitä on jo kauan. Voisin yhtä hyvin heittää ne pois.

”Haluatko, että laitan sinulle muroja?” tarjoudun.

”Voin tehdä sen itsekin.”

”Ei siitä ole vaivaa.” Isken miehelleni silmää. ”Minusta on mukavaa huolehtia sinusta.”

Mieheni naurahtaa hieman vaivaantuneesti. Cooper on saanut

hyvän kasvatuksen ja tekee mielellään kotitöitä. Avioliittomme alussa hän järkyttyi, kun tarjouduin pesemään hänenkin pyykkinsä. Mutta se tuntui järkevältä, koska hän oli meistä se, joka kävi töissä. Jos kerran voin helpottaa hänen elämäänsä, miksen olisi tehnyt sitä? Eihän minulla ollut parempaakaan tekemistä.

Cooper lysähtää keittiön pöydän ääreen ja katselee, kun valmistan hänelle aamiaista. Kun kaadan maitoa kulhoon, hänen puhelimensa alkaa soida, ja hän kaivaa sen taskustaan. Hänen puhelimensa ei ole viimeisintä tai edes toiseksi viimeisintä mallia. Cooper ostaa uuden puhelimen vasta sitten, kun vanhan puhelimen sovellukset lakkaavat päivittymästä. Hän hankki älypuheliminkin vasta sitten, kun kaikilla muilla oli jo sellainen ja minä uhkasin takavarikoida hänen simpukkapuhelimensa. Toisin kuin minä, hän ei piittaa teknologiasta. Hän välttelee sosiaalista mediaa ja lähettelee tekstiviestejäkin vasta pakon edessä. *Mitä vikaa soittamisessa on?* hän aina naurisee.

Se on yksi niistä asioista, joita hänessä rakastan. Hän on täydellinen vastakohta entiselle itselleni.

Cooper vilkaisee puhelimensa näyttöä ja kurtistaa kulmiaan. Hänen katseensa viivähtää minussa vain sekunnin murto-osan ajan, mutta huomaa hänen kallistavan puhelintaan, jotta en näkisi näyttöä. Sitten hän vaimentaa soittoäänien ja sujuuttaa puhelimen taskuunsa.

Lasken hänen murokulhonsa pöydälle. Ei mikään gourmet-aamiainen, mutta ainakin hän syö jotain ennen kuin lähtee talosta. Samaa en voi sanoa lapsistani.

Mutta sen sijaan, että söisi aamiaistaan, Cooper alkaa näpelöidä solmiotaan. Yleensä hän ei käytä solmiota, mutta tänään on tärkeä päivä.

”Anna minun auttaa”, sanon.

”Ei tarvitse.”

”Ei, anna minun auttaa. Tuota on kauheaa katsella.”

Cooper nousee kuuliaisesti seisomaan. Tänään hän näyttää oikein hyvältä vastasilitetyssä paidassa ja hiukset kosteina suihkun jäljiltä. Hän on nelikymppinen niin kuin minäkin – tai jos tarkkoja ollaan, melkein viisikymppinen. Mutta vaikka hänen hiuksensa ovat hieman harventuneet, hän näyttää yhä hyvältä. Oikeastaan hän ei näytä kovin erilaiselta kuin tavatessamme parikymppisinä. Mutta se saattaa johtua siitä, että katselen häntä joka päivä, enkä huomaa vähittäisiä muutoksia. Mieheni ei ehkä käännä kenenkään päätä, mutta eihän hän ole koskaan kääntänytään. Hän on komea suloisen poikamaisella tavalla, vähän samaan tapaan kuin itse olen nätti naapurintyttömäisellä tavalla.

Tai ainakin joskus olin.

Kiristän Cooperin solmiota, ja hänen katseensa osuu valkoiseen, punaisilla kuvioilla koristeltuun mekkooni. Vannon, että mekko näytti kaupassa upealta, mutta kun katselen nyt epäsäännöllisiä kuvioita, punaiset läikät tuovat mieleeni... no, veritahrat.

Hitto. Ehkä minun pitäisi vaihtaa vaatteita.

”Hei”, Cooper sanoo. ”Näytätpä sinä upealta.”

Mieheni tuntuu tarkoittavan sanojaan. ”Kiitos.”

”Sinullahan on ne kuvaukset tänään, eikö niin?”

Hän muistaa. Cooper saattaa olla ainoa koko talossa, joka oikeasti kuuntelee, mitä sanon. ”Niin on. He tulevat kymmeneltä.”

”Sehän on mahtavaa.” Hän kietoo kätensä ympärilleni ja vetää minua lähemmäs. ”Puutarhamme pääsee lehteen. Meistä tulee kuuluisia!”

Cooper taitaa arvioida *Home Gardening*-lehden vaikutusvallan pahasti yläkanttiin. ”Ei nyt ihan.”

”Älä vähättele itseäsi.” Hän kumartuu suutelemaan minua. Cooper on täydellisen pituinen suudeltavaksi seisaaltaan. ”Sanon aina kaikille, että sinä olet kaupungin paras puutarhuri.”

”Hmm.”

”Minulla on naapuruston lahjakkain vaimo.” Hän suutelee minua taas, tällä kertaa tunteellisemmin, ja kuiskaa sitten korvaani: ”Ja seksikkäin.”

Cooper ja minä olemme olleet naimisissa pian kaksikymmentä vuotta, mutta hän saa minut tuntemaan itseni yhtä viehättäväksi kuin ensitapaamisellamme. Hän käyttäytyy yhä kuin olisin se sama parikymppinen vastaanottovirkailija, joka auttoi häntä tarkastamaan firman tilikirjoja samalla, kun hän yritti olla tirkistelemättä säiriäni.

Kun Cooper pyysi minua treffeille, olin vähällä kieltäytyä automaattisesti. Olin todella lähellä antaa hänelle rukkaset. En seurustellut siihen aikaan kenenkään kanssa, mutta hänen silmissään oli jotain, joka muutti mieleni. Mutta kaikkien näiden vuosien jälkeen en kadu mitään – ainakaan mitään Cooperiin liittävää.

Mahtaakohan hän tuntea samoin?

Vetäydyn irti miehestäni tuntien pienen katumuksen pistoksen sisälläni. Niin paljon kuin kuvauksia odotankin, pikapano Cooperin kanssa ei olisi pahitteeksi. Hän on ilmeisesti aamuisin aina halukas, mutta kummallakaan meistä ei ole nyt aikaa sellaiseen.

”Sinulla on huulipunaa”, kiusoittelen häntä ja osoitan hänen huulilleen tarttunutta punaista tahraa.

Cooper naurahtaa ja nappaa lautasliinan pöydältä pyyhkiäkseen tahrان. ”Ken varmasti pahastuisi, jos ilmestyisin töihin huulipunaa huulillani.”

Se ei ole vielä paljon sanottu. Hänen pomonsa pahastuu *kaikesta*.

”Eli”, sanon, ”onko tänään se päivä, jolloin puhut hänen kanssaan... no, tiedät kyllä mistä?”

Cooper säpsähtää. Hän on ollut Ken Bryantin palveluksessa jo kymmenen vuotta, eikä hänen palkkansa ole läheskään hänen